

[Kr. Kristensen.]

nok have Lov til at drage den Slutning, at det ikke altid gaar saa strengt til, som Præsten prædiker, at Nøden ikke altid er saa stor, som man udmaler den. I hvert Fald har vi vel nok Lov til at slutte, at naar vi først et halvt Aar efter, at Ministeriet er traadt til, faar fremsat et Lovforslag, der i nogen Grad skal hjælpe paa de ulyksalige Følger af Venstres Politik, er der ikke nogen overdreven stor Nød paa Færde. Jeg hørte nok, at saavel den socialdemokratiske Ordfører under Finanslovdébatten, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som den ærede radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, var Ministeriet i høj Grad taknemmelige for alt det Arbejde, det har gjort hidtil. Dette maa dog nærmest være et Udtryk for en ualmindelig god Villie, for efter min Opfattelse er der egentlig ikke noget at takke for, og i alt Fald behøver man ikke at gøre det i saa rørende Vendinger, som de to ærede Ordførere har gjort. Men, som sagt, jeg skal ikke bebrejde Ministeriet, at det ikke har grebet ind før, for jeg tror, det bedste, det kunde gøre, var at lade være. Efter min Mening er det i Virkeligheden saaledes, at de Forhold, der blev tilvejebragt under Ministeriet Madsen-Mygdal, i betydelig Grad har hjulpet til at føre Erhvervslevet ind under bedre Vilkaar, en Bedring, der har fortsat sig gennem Aarene, noget, der i Virkeligheden ogsaa er erkendt fra Ministerbænken. Baade den højtærede Socialminister og den højtærede Statsminister har udtalt, at vi i Virkeligheden levede under bedre Vilkaar, og at der var lysere Forhold for Erhvervslevet. Ganske vist søger de i størst mulig Grad at undgaa at give Ministeriet Madsen-Mygdal noget af Æren derfor, og man kan jo heller ikke med Billighed forlange, at de skulde gøre det. Men i Realiteten har de altsaa erkendt, at Nøden ikke var saa paatrængende, at der lige med det samme maatte træffes Foranstaltninger til at afbøde den.

Ser vi nu paa det foreliggende Lovforslag, er der een Ting, der straks falder i Øjnene, og som undrer mig meget, nemlig den store Tillid, der nu paa een Gang vises Kommunalbestyrelserne. Vi har Gang paa Gang hørt fra socialdemokratisk Side, at man ikke kunde overlade Kommunalbestyrelserne at uddele Hjælpen. Det kunde til Nød gaa, naar det var en forstaaende Kommunalbestyrelse — og det vil vel efter socialdemokratisk Sprogbrug sige en socialdemokratisk Kommunalbestyrelse —, men ude i Landkommunerne, hvor Venstre

i Almindelighed har Flertallet, kunde det slet ikke gaa an, for disse Folk var fedtede og smaalige i en saadan Grad, at det maatte vække enhver renlivet Socialdemokrats dybeste Foragt. Det kunde der slet ikke være Tale om at overlade til Kommunalbestyrelserne. Og hvad ser vi nu? Nu pludselig har de faaet en saadan Tillid til Kommunalbestyrelserne, at der er foreslaaet, at alt, hvad der skal bøde paa den Krise og de Ulykker, der er sket overfor de smaa i Samfundet, er fuldstændig overladt til disse samme Kommunalbestyrelser. Jeg skal aldeles ikke rette nogen Bebrejdelse mod den højtærede Socialminister, fordi han er gaaet ind paa den Tanke. Jeg mener, det er en fornuftig Tanke. Jeg tror, at Kommunalbestyrelserne har Evne og ogsaa Villie til at træffe det rette paa dette Omraade. Jeg tror, det er godt, at vi sammen med de faste Takster ogsaa har et vist Maal af frit Skøn med Hensyn til Tildeling af social Understøttelse. Men det har vi ogsaa i de Love, vi har nu. I Aldersrenteloven er der et frit Skøn ved Siden af de faste Takster, og efter min Opfattelse er der frit Skøn i en saadan Udstrækning, at der i Virkeligheden ikke er Grund til at have mere. Nu sagde den socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, jo godt nok, at man har været inde paa at ville undersøge, om der ude i Kommunerne virkelig var Trang til mere Hjælp, til større Summer til Uddeling efter frit Skøn, men disse Undersøgelser havde ikke ført til noget Resultat; de var ikke gennemført. Men det betyder i Virkeligheden ingenting efter det ærede Medlems Mening, for det faktiske Forhold, sagde han, var, at de i Kommunerne manglede tilstrækkelige Midler. Det er en Paastand, det ærede Medlem kan fremsætte, men ogsaa kun en Paastand, som der ikke kan føres noget som helst Bevis for. I al Almindelighed er det saadan, at en Kommunalbestyrelse med de Love, vi har nu, og med det Maal af frit Skøn, der er, vil være i Stand til at imødekomme al den Trang, der er.

Jeg glæder mig over, at den Tillid til Kommunalbestyrelserne er blevet større efterhaanden. Den er ganske vist kommet noget hurtigt; og det kan ogsaa være, at den forsvinder hurtigt. Den er kommet næsten lige saa hurtigt som den berømte Omvendelse i Vejle forleden Aar, da man rejste til Vejle som Frihandelsmænd og kom tilbage som Toldbeskyttelsesmænd. Jeg haaber, at den Tillid til Kommunalbestyrelserne maa vare noget længere. Nu sagde den højtærede Socialminister jo godt